

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci věci žalobce: **O. R.**, zast. JUDr. Jaroslavem Hoškem, advokátem, se sídlem Na Příkopě 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: I. R., zast. JUDr. Jaroslavem Hoškem, advokátem, se sídlem Na Příkopě 25, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2013, č. j. 4 A 37/2013 – 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků ani osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 14. 5. 2013, č. j. CPR-14835-3/ČJ-2012-930310-V242 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl žalovaný odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též správní orgán I. stupně) ze dne 22. 11. 2012, č. j. KRPA-55625/ČJ-2012-000022. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „cizinecký zákon“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce dvou let. Počátek doby, po kterou nelze žalobci vstup na území členských států Evropské unie umožnit, byl tímto rozhodnutím podle § 118 odst. 1 cizineckého zákona stanoven od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Podle § 118 odst. 3 cizineckého zákona byla stanovena doba k vycestování z území České republiky 30 dnů od nabytí právní moci

tohoto rozhodnutí. Dle § 120a odst. 1 cizineckého zákona se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 tohoto zákona.

[2] Žalobce byl totiž dne 27. 4. 2012 kontrolován policejní hlídkou Oddělení hlídkové služby Praha 4 v ulici 5. května, Praha 4, přičemž ke kontrole nepředložil žádný doklad totožnosti; pouze uvedl, že se jmenuje I. H. Lustrací v policejních evidencích však nebyla osoba tohoto jména dohledána. Žalovaný byl proto zajištěn a po sejmutí otisků prstů ztotožněn jako I. S., jemuž byl dne 1. 9. 2007 uložen trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 6, sp. zn. 1 T 149/2007, kterým byl uznán vinným ze spáchání trestného činu krádeže dle § 247 odst. 1 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, za což mu byl mj. uložen trest vyhoštění v délce trvání tří let. V průběhu správního řízení, dne 28. 4. 2012 uvedl žalobce svou další identitu, a to V. V. Na tuto totožnost měl žalobce v České republice povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání platný do 24. 5. 2005. Dále bylo daktyloskopickým zkoumáním zjištěno, že V. V. a I. S. jsou jedna a táž osoba. Správní orgán poté lustrací Schengenského informačního systému zjistil, že žalobce je v něm veden právě pod identitou V. V., neboť mu dne 19. 8. 2010 byl zakázán vstup na území Spolkové republiky Německo do roku 2020, když se zde během policejní kontroly prokázal padělaným dokladem na jméno V. I. V dalším průběhu správního řízení pak žalobce uvedl, že se ve skutečnosti jmenuje O. R., což správnímu orgánu doložil platným cestovním pasem Ukrajiny č. X s schengenským vízem platným od 2. 2. 2011 do 7. 5. 2011 vyznačeným úřady Polské republiky a osvědčením o změně jména z V. V. na O. R., pod nímž v roce 2011 přicestoval do České republiky. Tímto cestovním pasem se žalobce správnímu orgánu nemohl prokázat dříve, protože jej dne 30. 3. 2012 doručil zastupitelskému úřadu Polské republiky v Kyjevě. Správní orgány tedy uzavřely, že žalobce pobýval na území České republiky přinejmenším od června 2011 neoprávněně bez víza a od 30. 3. 2012 do 27. 4. 2012 i bez cestovního dokladu. Vzhledem k intenzitě a opakování narušování veřejného pořádku žalobcem shledaly správní orgány žalobcovy vyhoštění jako proporcionální ve vztahu k jeho právu na ochranu soukromého a rodinného života.

[3] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce k Městskému soudu v Praze žalobu, v níž se domáhal jeho zrušení, neboť podle jeho názoru jím bylo porušeno ustanovení § 119a odst. 2 cizineckého zákona, podle něhož nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, pokud by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Žalobce poukázal na to, že je osobou s rozvinutým rodinným životem na území České republiky, když zde od roku 2004 sdílí družský vztah s osobou zúčastněnou na řízení, s níž má dceru S., narozenou dne 11. 8. 2005, proto v jeho případě nebylo možné napadené rozhodnutí vydat. Žalobce odmítl i tvrzení žalovaného, že právo na rodinný život může žalobce se svou družkou a dcerou realizovat i v jiné zemi, protože podle jeho mínění není takové řešení v souladu s jejich ústavně zaručenými právy na volbu místa pobytu.

[4] Městský soud žalobu rozsudkem ze dne 23. 7. 2013, č. j. 4 A 37/2013 – 40, zamítl a dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Dospěl totiž k závěru, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když posuzovaly podmínky uložení správního vyhoštění žalobci. Protože si žalobce budoval rodinné zázemí na území České republiky, ačkoli si byl vědom, že zde pobývá neoprávněně a může být vyhoštěn, čemuž se snažil zabránit používáním falešného cestovního pasu a měněním svých identit, konstatoval městský soud, že správný je i závěr správních orgánů, že v žalobcově případě převážil zájem na zachování veřejného pořádku nad zájmem na zachování jeho rodinného života.

[5] Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížností, kterou opřel o důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), tedy o nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem

pokračování

v předcházejícím řízení. Stěžovatel tuto vadu spatřuje ve skutečnosti, že městský soud shledal zásah do rodinného života jeho, jeho družky a jejich dcery způsobený uloženým správním vyhoštěním za přiměřený, když v jeho případě měl tento zájem převážit nad zájmem na zachování veřejného pořádku.

[6] Stěžovatel má za to, že každé porušení cizineckého zákona nemůže samo o sobě představovat důvod, aby zájem státu na ochraně veřejného pořádku převážil nad zájmem na zachování práva na rodinný život. Nechce bagatelizovat své deliktní jednání, s odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva má však za to, že mělo být citlivěji zkoumáno, zda zásah do jeho práva na rodinný život odpovídá legitimním cílům, jak je stanoví v čl. 8 odst. 2 Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Dle jeho názoru nebylo porušení veřejného pořádku té intenzity, aby ospravedlnilo jeho vyhoštění, v jehož důsledku dojde k rozdělení jeho rodiny. To představuje závažný zásah i do lidských práv jeho dcery Sandry a stěžovatel s odkazem na rozhodnutí Ústavního soudu tvrdí, že pokud je v určitém případě prokázána existence rodinného vztahu, musí orgány veřejné moci jednat tak, aby se tento vztah mohl rozvíjet, a přijmout vhodná opatření za účelem sloučení rodiče s dítětem. Stěžovatelova dcera považuje Českou republikou za svou vlast a znamenalo by to citelný negativní zásah do jejího života, mělo-li by dojít k uskutečnění představy správních orgánů, podle níž by s cílem zachování jejich rodinného vztahu následovala stěžovatele na Ukrajinu i jeho družka a dcera. Pokud se správní orgány opírají o skutečnost, že v době vyhoštění stěžovatele z České republiky mezi lety 2007 a 2010 byly rodinné vztahy stěžovatele, jeho družky a dcery udržovány telefonickým kontaktem a návštěvami během léta na Ukrajině, uvádí stěžovatel, že šlo o natolik traumatizující zkušenost, že už by ji nikdy nechtěli znovu podstoupit. Městskému soudu stěžovatel také vytýká, že prokázal nepochopení institutu rodiny jako funkční sociální jednotky. Nakonec stěžovatel podal návrh na příznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí, kde se problematikou závažnosti protiprávního jednání stěžovatele a dopadů správního vyhoštění do jeho života podrobně zabýval, stejně jako ve vyjádření ke stěžovatelově žalobě v rámci řízení vedeného před městským soudem. Ve svém postupu a svých závěrech neshledal žádná pochybení, a proto navrhl kasační stížnost zamítnout.

[8] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 19. 8. 2013, č. j. 4 As 119/2013 – 19, kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

II. Posouzení kasační stížnosti

[9] Po shledání přípustnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatelova námitka, kterou uplatnil vůči posouzení věci městským soudem, spočívá v tvrzené nesprávné aplikaci ustanovení § 174a cizineckého zákona. To zní: *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných*

vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“

[12] Podle § 119a odst. 2 cizineckého zákona platí, že „rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“

[13] Právo na rodinný život představuje obecně základní právo zaručené mezinárodními a ústavními předpisy (čl. 8 Úmluvy, čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Mezi účastníky řízení přitom není sporné, že mezi stěžovatelem, jeho družkou a její dcerou je dán vztah, který spadá pod ochranu rodinného života. Správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly, že se stěžovateli existenci takového vztahu podařilo prokázat, tuto skutečnost akceptoval i městský soud. Všichni tři totiž sdílejí společné obydlí, stěžovatel a jeho družka se podle svých možností podílejí na nákladech vedení společné domácnosti a společně pečují o nezletilou dceru stěžovatelovy družky, S.; fungují tak jako reálná rodina. Jak plyne z ustálené judikatury, správní vyhoštění nepochybně je zásahem do rodinného života jednotlivce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 3 As 75/2012 – 28; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[14] Jelikož ve stěžovatelově případě byla prokázána existence vztahů obdobných vztahům rodinným, jimž je ochrana poskytována, je zásadní otázkou, kterou je v předmětné věci nutno řešit, zda zásah do práva na rodinný život, který stěžovateli uložené správní vyhoštění bezpochyby představuje, je legitimní a přiměřený. Jedině za splnění těchto podmínek je v souladu se zákonem možno požadovat, aby jak vyhoštěný cizinec, tak jeho rodinní příslušníci, nesli negativní následky spojené s tímto zásahem. Při tomto rozhodování je třeba vyjít z citovaného § 174a cizineckého zákona a přihlídnout i k judikatuře Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva, která podává výklad podmínek, za nichž je zásah do práva na rodinný život přípustný.

[15] Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli, že ne každé porušení zákona o pobytu cizinců samo o sobě představuje důvod k vyhoštění cizince, jenž automaticky převáží jeho právo na ochranu rodinného života. Pokud však jde o druh a závažnost protiprávního jednání stěžovatele, ztotožňuje se Nejvyšší správní soud se závěrem městského soudu, podle něhož byla správními orgány tato otázka hodnocena správně. Stěžovatel na území České republiky pobýval legálně na základě platného povolení k pobytu za účelem práce pouze třičtvrtě roku (od září 2004 do května 2005) a poté zde pobýval nelegálně pod falešnou identitou, páchal trestnou činnost, za niž mu bylo shora zmíněným trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 6 (ze dne 1. 9. 2007, sp. zn. 1 T 149/2007) uloženo vyhoštění na 3 roky. Během období vyhoštění z České republiky pod jinou falešnou identitou s padělanými doklady vstoupil na území Spolkové republiky Německo, načež mu bylo uloženo správní vyhoštění (dle schengenského informačního systému platné do roku 2020) z německého území. Následně se stěžovatel opětovně navrátil do České republiky, kde se jeho pobyt stal opět nejpozději od června 2011 nelegální, přičemž se stěžovatel znovu pokusil státní orgány oklamat řadou svých falešných identit. Takové jednání nelze dle názoru Nejvyššího správního soudu hodnotit jinak než jako opakované, intenzivní porušování právního řádu.

[16] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit stěžovatelově námitce, že se mu nedostalo patřičného posouzení, zda v jeho případě bylo udělení správního vyhoštění zásahem v demokratické společnosti nezbytným. Správní orgány obou stupňů se touto otázkou pečlivě a obsáhle zabývaly (str. 5 rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadeného rozhodnutí

pokračování

žalovaného) a městský soud správně vyhodnotil závěry správních orgánů v této otázce jako souladné se zákonem a vycházející z logického hodnocení všech zjištěných skutečností.

[17] Evropský soud pro lidská práva se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil k okolnostem, které odůvodňují vyhoštění cizince z území smluvního státu, i přestože jím bude způsoben zásah do rodinného života dotčeného cizince. Tato kritéria shrnul zejména ve svém rozsudku *Boultif proti Švýcarsku* ze dne 2. 8. 2001, č. stížnosti 54273/00 (všechna citovaná rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva jsou dostupná z hudoc.echr.coe.int), kde v odstavci 48 uvedl, že při posuzování, zda takový zásah je v demokratické společnosti nezbytný, soud přihlédne „*ke povaze a závažnosti protiprávního jednání, jehož se cizinec dopustil; době trvání pobytu cizince na území smluvního státu; době, která uplynula od spáchání posledního deliktu a způsobu chorání cizince v této době; ke státní příslušnosti dotčených osob; rodinné situaci cizince (zda jde o manželství, jak dlouho toto manželství trvá, ostatní skutečnosti svědčící, zda dvojice vede skutečný rodinný život; zda partner cizince, jenž má být vyhoštěn, věděl o jeho deliktech v době, kdy s ním vstupoval do partnerského svazku, zda z partnerství vzešly děti a jakého jsou věku). Soud bude také hodnotit, zda partner vyhošťovaného cizince bude čelit obtížím při snaze jej navštívit v zemi jeho původu, ačkoli skutečnost, že by tomu tak bylo, nemůže sama o sobě vyloučit přípustnost vyhoštění.*“ Jak plyne z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, tato kritéria byla ve stěžovatelově případě vzata v úvahu a řádně vyhodnocena a spolu s přijatým závěrem byla reflektována i v rozsudku městského soudu.

[18] Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22, č. 2868/2013 Sb. NSS, že lze aplikovat i právní úpravu Evropské unie, kterou představuje „*směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Podle čl. 12 odst. 3 této směrnice platí, že než členské státy učiní rozhodnutí o vyhoštění dlouhodobě pobývajícího rezidenta, přihlédnou k následujícím faktorům: a) délka pobytu na jejich území; b) věk dané osoby; c) následky pro danou osobu a její rodinné příslušníky; d) vazby se zemí pobytu nebo neexistence vazeb se zemí původu. Ačkoliv stěžovatele nelze považovat za dlouhodobého rezidenta ve smyslu směrnice Rady 2003/109/ES, neboť podle bodu 6 preambule k této směrnici by hlavním kritériem pro získání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta měla být délka pobytu na území členského státu, přičemž pobyt by měl být oprávněný a nepřetržitý (což není v případě stěžovatele splněno, neboť jeho pobyt na území České republiky, jak plyne z výše uvedeného, z podstatné části oprávněný nebyl), tato kritéria mohou být přesto pro příslušné správní orgány i soud jistým vodítkem při posuzování dopadu vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele.*“ Tato kritéria jsou ostatně obdobná jako kritéria uvedená ve vnitrostátní české úpravě v § 174a cizineckého zákona a, jak bylo výše uvedeno, byla v případě stěžovatele pečlivě zvážena.

[19] Ze skutečností, které byly ve stěžovatelově případě zjištěny, dále jednoznačně plyne, že stěžovatel své rodinné zázemí v České republice budoval vědomě v době, kdy zde pobýval nelegálně, a nevykonal nic konkrétního, aby svůj pobytový status upravil. Tyto okolnosti musely být nutně známy i jeho družce. Pokud stěžovatel ve své kasační stížnosti uvádí, že zkušenost z období, kdy mu bylo udělen trest vyhoštění, a pobýval na Ukrajině, byla pro něj a jeho rodinu natolik traumatizující, že už ji nikdy nechťejí znovu zažít, nezbývá než konstatovat, že se stěžovatel mohl pokusit o získání pobytového oprávnění na území České republiky; místo toho se však znovu rozhodl pro nelegální pobyt a falešnou identitu, a to s vědomím všech konsekvencí, které z takového rozhodnutí plynou, a to i přesto, že byl za stejný delikt v mezidobí vyhoštěn ze Spolkové republiky Německo. Rovněž Evropský soud pro lidská práva klade důraz na to, zda cizinec při jednání s úřady smluvního státu jednal čestně a nepokoušel se je oklamat (rozsudek ve věci *Nsona proti Nizozemsku* ze dne 28. 11. 1996, č. stížnosti 23366/94, odst. 113).

[20] Stěžovatel ve své kasační stížnosti odkazuje na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Jakupovič proti Rakousku* ze dne 6. 2. 2003, č. stížnosti 36757/97, a uvádí, že tento případ může *mutatis mutandis* sloužit coby příráměr v jeho věci. V daném případě Evropský soud pro lidská práva konstatoval, že rakouské úřady porušily stěžovatelovo právo na ochranu rodinného života, když za dostatečný důvod pro jeho vyhoštění do země původu považovaly dvě odsouzení za krádeže vloupáním. Stěžovatelův názor, že tento závěr může sloužit jako příráměr i pro jeho případ, však Nejvyšší správní soud nesdílí, neboť skutkové okolnosti obou případů jsou natolik rozdílné, že mezi nimi nelze vést žádnou paralelu. Ve věci *Jakupovič proti Rakousku* šlo o vyhoštění tehdy 16 letého chlapce do Srbska otřeseného jen nedávno ukončeným válečným konfliktem, v němž navíc neměl žádné příbuzné. To však není případ stěžovatele. Skutkové okolnosti v nyní řešené věci jsou zcela odlišné a stěžovateli se dostalo jak ve správním řízení tak i v řízení před krajským soudem pečlivého posouzení, zda vyhoštění představuje zásah v demokratické společnosti nezbytný.

[21] Za mimoběžný považuje Nejvyšší správní soud i odkaz na nález pléna Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07, s nímž se stěžovatel domáhá ochrany svého práva na rodinný život, neboť předmětem tohoto nálezu byl návrh Nejvyššího správního soudu na zrušení tehdy platného ustanovení § 171 odst. 1 písm. c) cizineckého zákona, jež ze soudního přezkumu vylučovalo rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud se dotčený cizinec zdržoval na území České republiky neoprávněně. Naplněním závěrů tohoto nálezu, jehož právní větu stěžovatel cituje, je totiž samotné provedení soudního přezkumu rozhodnutí o udělení správního vyhoštění, jež se stěžovateli dostává i tímto rozsudkem. Ústavní soud však ve svém nálezu nekonstatoval, že právo na rodinný život v každém případě musí převážet nad jinými veřejnými zájmy. K námitce týkající se zásahu do práv nezletilé S. R. Nejvyšší správní soud poznamenává, že jak vyplývá z protokolu o jednání před Městským soudem v Praze, stěžovatel nebyl dosud určen jako otec nezletilé, což lze opět přičíst pouze stěžovatelově nečinnosti (pokud je jeho otcovství k nezletilé nesporné mezi ním a osobou zúčastněnou na řízení).

[22] Podobně se Nejvyšší správní soud nemůže ani ztotožnit s interpretací závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 10. 2007, sp. zn. II. ÚS 838/07, kterou podává stěžovatel v kasační stížnosti, když uvádí, že podle tohoto nálezu platí, že *„jakmile je prokázána existence rodinného vztahu, musí orgány veřejné moci v zásadě jednat tak, aby se tento vztah mohl rozvíjet, a přijmout vhodná opatření za účelem sloučení rodiče s dítětem.“* Pokud by skutečně taková povinnost platila, znamenalo by to, že žádný cizinec, kterému se podaří prokázat existenci rodinného života na území České republiky, automaticky nemůže být za žádných okolností vyhoštěn. Tak tomu však není. Ústavní soud se totiž v předmětné věci vyjadřoval k podmínkám pro nařízení ústavní výchovy a pro odnětí dítěte biologickým rodičům, šlo tedy o věc, která je zcela odlišná od situace, v níž se nachází stěžovatel.

[23] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že ačkoli není pochyb o tom, že stěžovatel vede na území České republiky rodinný život, kterému zásadně přísluší ochrana, veřejný zájem na jeho vyhoštění tuto ochranu v jeho případě vzhledem k závažnosti protiprávního jednání, jehož se stěžovatel v uplynulých letech opakovaně dopustil, převážil. Závěry správních orgánů a městského soudu tedy byly správné a Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížností namítané pochybení při posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že ani tato skutečnost sama o sobě neznamená nutné rozdělení stěžovatelovy rodiny, neboť, jak uvedly správní orgány, bude na rozhodnutí stěžovatele a jeho družky, zda se rozhodnou pro společný pobyt na Ukrajině nebo v jiné zemi, kde budou mít oba povolený pobyt. V žádném případě však nejde o donucování stěžovatelovy družky a její dcery k vystěhování z České republiky. Obě totiž mají v České republice povolen trvalý pobyt a v souladu s ním tak mohou na jejím území i nadále setrvat.

pokračování

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[24] Vzhledem k tomu, že stěžovatelova námitka byla shledána nedůvodnou, Nejvyšší správní soud konstatuje, že i kasační stížnost je nedůvodná a proto mu nezbývá, než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 na konci s. ř. s. zamítnout.

[25] O nákladech pak Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Procesně úspěšné žalované žádné náklady nevznikly, stěžovatel pak úspěch ve věci neměl. Proto žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. září 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu